

Robert Vuijsje

komunikace, jeho hrdinové se dorozumívají přes esemesky, chat a hlasové schránky. Příběh je vyprávěn v rychlém sledu krátkých kapitol, připomínajících videoklipy, krátke šoty skládající se v mozaiku, aniž by na sebe nějak přímo navazovaly. Kniha autora záhy proslavila (byla nominována na prestižní cenu Libris a na konec oceněna vlámskou Zlatou sovou), ale také pobouřila snad všechny články nizozemské společnosti. Zlobily se na něj feministky, intelektuálové, Surinamci, Antilané, i Maročané.

Robert Vuijsje (*1970) pochází z Amsterdamu z novinářské a spisovatelské rodiny. Sám vystudoval sociologii a amerikanistiku a po studiu se začal žít také žurnalistikou. Debutoval sice poměrně pozdě, v roce 2008 románem *Samý slušný lidí* (Alleen maar nette mensen), do povědomí čtenářů se však dostal již dříve životopisnou publikací o nechvalně proslulém výtvarníkovi Klaasu Klaphosrstovi v roce 2003. Samý slušný lidí je satirickou odpovědí na volání po integraci národnostních menšin v Nizozemsku. Mladík ze zámožné amsterdamské židovské rodiny je pro svůj poněkud trnavší vzhled často považován za Maročana. Nabývá dojmu, že mu jeho nejbližší okolí nerozumí, a snaží se proto splynout s „barevnými“ v sídlištích ghettech nizozemské metropole. Ovšem místo etnické propasti se před ním rozevře nepřekonatelná propast sociální. Román nastavuje zrcadlo rádoby tolerantní, nicméně v jádru pokrytecké nizozemské smetánce, ale i naprosto neadaptovanému, asociálnímu chování surinamských a antilských komunit, a odhaluje tak předsudky panující na obou stranách. Robert Vuijsje bývá přirovnáván k Arnonu Grunbergovi a to jednak pro svůj „typicky židovský“ humor, tak pro svou stylistiku, v níž také rád používá redundantní opakování větných úseků nebo celých vět. Avšak Vuijsjeho román kopíruje daleko více současné prostředky mezilidské

Ukázka z románu *Samý slušný lidí* přivádí na scénu hlavního hrdinu Davida – jenž po maturitě nešel studovat, ale ani pracovat, a místo toho se vydal (se štědrou apanáží od rodičů) hledat svou ideální ženu – v doprovodu jedné z mnoha černých dívek, u nichž s masochistickou urputností doufá nalézt spásu.

Ukázka z románu *Samý slušný lidí* přivádí na scénu hlavního hrdinu Davida – jenž po maturitě nešel studovat, ale ani pracovat, a místo toho se vydal (se štědrou apanáží od rodičů) hledat svou ideální ženu – v doprovodu jedné z mnoha černých dívek, u nichž s masochistickou urputností doufá nalézt spásu.